

„A tengeren nyugodt az éj”

A tengeren nyugodt az éj
Dover-nél
Alkonymadarak
rikoltanak
dekonstruált szódarabokat
képtelenek vagyunk
megfejtetni
a létet magyarázandó
És szárnyaikkal az utolsó
fény sugarat felemelik
és viszik viszik
a horizonton túlra
Őrizve a titkot

Az Idő-eke

Bezárta ablakaimat az éj és
Kristályházzá változott az ég
Izzottak a kristályablakok
Áttetszett rajtuk
a hold
áttetszett az egész kristályházon
Egy magányos csillag kristályfénynyalábja
ereszkedett le
és egy ekét vonszolt keresztül a földön
kiforgatva az összekapaszkodó testeket
ölelkező párokat
világszerte
Az egybefonódott testek
sekély kiáltásokat hallattak
amelyek nem érték el a csillagokat.
Fordult a földkristály
és a testek is vele
Nem fordult az ég
sem a csillagok vele
Helyükön maradtak
kristályfénynyalábjaikkal
a földre célozva
csatlakoztak a roppant ekéhez
amely létünket barázdálja

A macska

A macska
elnyúlik a
mancsát nyalja és
könyvespolc-zugolyban
Hosszú órákig
tud
Szfinx-pozícióban
mozdulatlan
feküdni
majd felém fordítja
fejét és
fölemelkedik és nyújtózik
majd hátat
fordít és
mancsát nyalja megint mintha
nem múlt volna való-ideje
Nem múlt
és ő a Szfinx
a világ minden idejével
magánidejének sivatagában
A macska
tudja hol halnak a legyek
neki szellemeket lepleznek le a lebegő porszemek
és árnyakat lát a napsugárban
Hallja
a szférák muzsikáját és
a falban futó vezetékek moraját
és az univerzum
csillagközi moraját
ám
jobban kedveli az otthon melegét
és a kályha moraját

Lawrence Ferlinghetti

A Költő mint halász

Öregedvén rájövök hogy az
Élet önnön farkát őrzi macska
és más költők festők
már nem vetélytársak
A merő ég a kihívás
még mindig megfejtésre vár
még ha a csillagászok hallani is hegyezik
hatalmas elektromos füleik
az ég amely a világegyetem végső
titkait suttogja szüntelen
az ég mely
be-, és kilélegez akárha
az univerzum szája volna
az ég amely földnek és
óceánnak egyaránt határa
az ég amelynek sok szólama van és nincs istene
az ég amely hangok és visszhangok tengere
hullámok csapdosnak parthoz
Költemények teljes szótárak
kavarognak egyetlen mennydörgésben
És az alkony akciófestészet
és minden felhő az árnyak könyve
amelyen vadul vijjogva röppennek
át a magánhangzó-madárkák
És az ég kristálytisza a halásznak
még akkor is ha borús
Annak látja ami:
a tenger tükre
amely a sötét láthatáron imbolygó ladikjára
készül aláhullani
A költőnek látjuk őt
örökké az öreg valósággal szemben
ahol nincs madár a vihar előtt
És ő látja mit hoz a hajnal hasadása
ő maga-magának is a legjobb öre
az univerzum hangjait hallgatva
felismeréseit dudorászva
az élők földjéről

„Tört képek kupaca”

A láthatáron üres ház
Ablakában két arc
elfordított fejek
Hosszú láncon csaholó eb
Falra függesztett fallosz zuhanóban
Felemelt kéz
hat ujjá keresztben
Tótágast álló égnék támasztott létra
Egy hullám parthoz csapódóban
Repülő madár rikoltás előtt
Egymásnak éneklő két sellő
jelöli a történet végét
Nyugvó nap
késlelteti az éjt
Felfüggesztve minden az időben
A kozmosz visszatartja lélegzetét
Sűrű csönd a levegőben
Élet lüktet mindenütt
A halál nem létezik

(Kabai Csaba fordításai)